

Eltemettük Krúdy Zsuzsát

„Az írók és a nők írójának”, a magyar Szindbádnak, Krúdy Gyulának legfiatalabb, utolsó sarja volt.

Az író második házasságából származott, születésének örömeire írta Krúdy legnagyobb regényét, az Asszonyosságok díját, 1919-ben.

Ő volt a kicsi, a kedvenc, de azért nem kímélte az élet. A nagy író – akiről Kosztolányi azt mondta, hogy ha Mőricz a nap a magyar irodalom egén, akkor Krúdy a hold – nem volt ideális családapa. Zsuzsika egyszer nem tudott vizsgára menni, mert – nem volt cipője. Az egyetlen pár elvástott, s „az-Apu” nem adott pénzt új lábbelire.

Felnőtt korában sem élt pihés, puha fészekben. Hánytatott sorsa volt, több házassága, váltakozó munkahelyei.

Tanítónői oklevelet szerzett, de könyvtárakban dolgozott, a Széchényi Könyvtár kéziratárából ment nyugdíjba.

Minden erejével, ötletével, gondolatával, érzelmével „az-Apu” ügyét szolgálta. Fáradhatatlanul munkálkodott azon, hogy a Kádár-korszakban visszaállítsa halhatatlan apjának megtépzott hírnevét, s kiadassa a műveit. Rengeteg nehézségbe, cinizmusba, meg nem értésbe ütközött, de ő szívósan harcolt, érvelt, toborzott, szervezett.

Neki köszönhetjük, hogy létrejöhetett a nagy Krúdy Bibliográfia, amelyet az Uram, Gedényi Mihály állított össze 15 évi munkával.

Zsuzsika elment Aczél elvtárshoz, aki reggel 7-kor fogadta, s meggyőzte a teljhatalmú pártfunkcionáriust, hogy ezt a művet ki kell adni. Aczél elvtárs intézkedett, s a Bibliográfia, a Petőfi Irodalmi Múzeum kiadásában meg is jelent Krúdy születésének századik évfordulójára, illetve egy évvel később, tehát 1978 helyett 1979-ben.

Barátságunk hosszú évtizedei alatt számtalanszor csodálhattam Zsuzsika kedvességét, temperamentumát, és páratlan humorát. Mindenki tanulhatott tőle tartást és fegyelmezettséget. Súlyosan cukorbeteg volt, önmaga injekciózta magát, nem mertem odanézni, mikor gyakorlott mozdulattal önmagát döfte meg. – Ne félj, nem fáj – vigasztalt –, s ami fő, még itt vagyok.

Most már nincs itt. Rakogatom a fényképeket. Milyen vidámak voltunk mind a négyen: Zsuzsika, a férje, Rózsa György újságíró, az én férjem, Gedényi Mihály és jómagam. Most már csak ketten vagyunk: Gyuri és én.

Rakogatom a számtalan levelezőlapot is; nem szeretett telefonálni, ha valami eszébe jutott, gyorsan írt egy lapot, Drága Gyerekek megszólítással.

Eltemettük az esküvői tanúmat, akiről „az-Apu” azt állította, hogy „a legjobban sikerült műve” – volt.

Requiescat in pace!

Gedényi Zsuzsanna